

Ušchlý strom. Prokletý fíkovník - jen tak, jako blesk z čistého nebe. Sestry a bratři, ten suchý strom nás mrzí. Dráždí nás a popuzuje. Copak měl Ježíš zapotřebí jej tak náhle zničit? Byla opravdu nutná taková příkrost? Jsme rozpačití. Ovšem pozor: suchým fíkovníkem dnešní evangelium nezačíná. Ani my proto nezačínáme od rozpaků.

Na začátku se totiž dějí jinačí divy. **Přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil.**

(14) Ježíš uzdravuje, a ne ledajaké nemocné. Má před sebou vysloveně těžké případy. Lidi dlouhodobě postižené. Lidi beze zraku, lidi ochrnuté a zmrzačené. To není jenom lékařská diagnóza, to je přímo společenské zařazení. Handicap odsunul dotyčné lidi na okraj. Udělal z nich doslova a do písmene outsidersy. Představte si, že oni nesměli do chrámu. Nesměli tam právě kvůli svému postižení. Prý jsou nedokonalí, prý jsou vadní a nezpůsobilí ukázat se na svatých místech. Prý se nehodí k vyvolenému lidu, poněvadž by mohli zkazit dojem před Bohem. Vytěsněním a odsunutím se situace postižených řešila odedávna. Vzpomeňte na dobu minulého režimu. Před převratem nebylo běžné vidět lidi na vozíku či jinak postižené. Natož jim věnovat pozornost. Nedaleko od Opavy, z níž pocházím, se nachází rehabilitační ústav v Hrabyni. Obrovské zařízení kousek od hlavní cesty, ovšem schované v dolíku tak šikovně, že si ho sotva všimnete. Prostě aby ti nebožáci nebyli na očích. Pokud možno, aby na svých vozíčkách z toho dolíku vůbec nevyjeli. Odsunout je do ústraní, aby zdravým nekazili dojem ze života. Člověka až zamrazí, jak ještě doznívá necitlivé dědictví starověkých názorů. Slepí a chromí ať raději zůstanou doma. Žádné snížené obrubníky, žádné nízkopodlažní autobusy, žádná zvuková signalizace na přechodech. Ostatně netřeba chodit daleko - ona i ta vstupní přístavba našeho sborového domu není zrovna vzorem snadné schůdnosti.

A na začátku se dějí divy. **Přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil.**

Koná se více než jen uzdravení. Postižení se odvážili do chrámu. Nezůstávají před branou. Odvážili se na místo pro ně zakázané. Ježíš jim totiž dodal kuráž a oni pronikli přes neviditelnou společenskou hranici. Vstoupili do zapovězeného chrámu (či spíše se tam dobelhali a došmátrali). Svým smělym vstupem dávají najevo:

Hej, vy ostatní, jsme tady! Počítejte s námi, patříme k vám. Nejsme pro Boha horší nežli vy zdraví. Jsme jeden lid.

Postižené naplnila důvěra v Ježíše. Důvěra, že on - Ježíš - překonává jejich nedostatky, že on je plnohodnotně přivádí k Bohu. A Ježíš jejich důvěru nezklamal.

Přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí, a on je uzdravil.

Spolu se zdravím jim vrací váhu ve společnosti. Už to nejsou podlidi, už nejsou jedinci nábožensky méněcenní. Žijí naplno. Mají rovnocenné místo mezi lidmi, mají nezpochybnitelnou

hodnotu pro Boha. Takto dopadá Ježíšovo uzdravování: zbourané bariéry, zapojení do společnosti, volný přístup k Bohu.

Na začátku se dějí divy. Chromí chodí, slepí vidí a děcka - děcka se věnují teologii. **Děti v chrámě volaly „Hosanna Synu Davidovu“;**

(15)

Nikoliv dospělí a vzdělaní, nýbrž děti se vzmohly na slovo. A panečku, na jaké slovo - výstižné, pravdivé, trefné.

Hosanna Synu Davidovu.

Jak na to ta děcka přišla? Kdo jim poradil? Kdo jim vysvětlil význam onoho zvláštního slovíčka *hosanna*

, v němž se mísí prosba s chvalozpěvem? Inu, ony ty děti asi nepotřebovaly žádný učený výklad. Viděly Ježíše a zažily ho v akci. Spatřily, jak se v chrámě nasazuje pro Boží věc. Jak pomáhá potřebným. Ptám se vás: je nutné vidět více, aby se bezelstného člověka zmocnila radost? Odpovězte si sami. Děti jášají a vykřikují větu, kterou zaslechly kdysi kdesi (nedávno a poblíž).

Hosanna Synu Davidovu.

Možná to byla dětská hra, taková rozjívěná taškařice plná poskakování a smíchu. Ale vadí to? Tahle nefalšovaná radost? Radost z Ježíše mezi námi, radost z Ježíše prosazujícího Boží království dnes, tady.

Hosanna Synu Davidovu.

Co více oslavného lze povědět na Kristovu adresu. Vždyť my sami při bohoslužbách říkáme a zpíváme totéž, jenom jinými slovy.

Na začátku se dějí divy. Chránové prostranství zaplavuje vděk uzdravených a dětské halekání. Něco podobného chrám už dlouho nezažil. Kdoví, zdali kdy vůbec cosi takového zažil. Divy se dějí a vyvolávají neklid. **Když velekněží a zákoníci viděli jeho udivující činy i děti volající v chrámě, rozhněvali se.** (15) Aparát se probudil.

Náboženští úředníci a úřednickové jsou na koni. (Na onom pověstném šimlu.) Před jejich zraky se odehrávají věci, na něž suché předpisy nestačí. Ježíšovy činy se přiči se jejich smyslu pro pořádek. Pro zatuchlý pořádek.

„Slyšíš, co to říkají?“

, dorážejí na Ježíše.

(16)

Co čekali - že nemocní a postižení zůstanou natrvalo stranou? Že děti budou mluvit, až jim dospělí dovolí? Jenže co když právě lidé nuzní a postižení touží po Bohu více nežli ti zajištění a zdraví? Co když se nedospělé děti radují před Pánem Bohem více nežli učenci a lidé tzv. rozumní? Kde je pro ně místo? No, kolem Ježíše přeci. Kristus všem odstrčeným zjednáva prostor před Boží tváří. Obhazuje jejich právo na přístup k Bohu a odráží námitky úředních nespokojenců.

„Nikdy jste nečetli: ‚Z úst nemluvňátek a kojenců připravil sis chválu‘?“

(16)

Kvůli nízkému věku či zdravotnímu omezení nejsou pro Hospodina mimo hru. Nepodceňujte je. Oni dovedou věřit a vzdát chválu. Divy se dějí.

Ještě jste nezapomněli na ten fíkovník? **Když se Ježíš ráno vracel do města, dostal hlad. Spatřil u cesty fíkovník a šel k němu; ale nic na něm nenalezl, jen listí. I řekl mu: „Ať se na tobě na věky neurodí ovoce!“ A ten fíkovník najednou uschnul.**

(18n)

Je zarážející, jak zostra si Ježíš vyřizuje účty se stromem bez plodů. A ještě víc zaráží, že - podle poznámky v Markově evangeliu - Pán Ježíš tak činí na sklonku zimy, kdy fíky prostě nerostou. Kdopak by u nás chtěl v dubnu sklízet jablka? I na žňovky se musí ještě pár měsíců počkat. Je bláhové o velikonocích hledat na fíkovníku fíky. Těžko pochopit, co Ježíš vyvádí.

V první čtení jsme slyšeli, jak Jonáš brblal, když mu nad hlavou uschnul zelený přístřešek. Bylo mu líto lupení, ale s obyvateli Ninive lítost neměl. Řešil si vlastní malicherné potíže a zcela mu unikl dosah Božího slitování. Nepodobáme se trochu Jonášovi? Nepřehlízíme kvůli jednomu suchému stromu mnohem významnější Boží poselství? Na začátku se totiž dějí divy. Slepí vidí, chromí chodí, děti odhalují Boha ve světě. Vše se točí kolem Ježíše. Nebýt jeho víry, tak je všechno při starém. Nebýt Kristovy víry, tak se další víra nezrodí a divy se nedějí. Ano, řeč je o víře a o tom, co všechno víra očekává. Také příhoda s fíkovníkem vykresluje Ježíšovu víru. Hlavní ovšem není, že Pán Ježíš strom usuší, nýbrž že od stromu čeká pomoc. Ježíš přistoupil ke stromu ve víře, že na něm fíky objeví. Proč by se nemohly objevit, když jsou postižení uzdravováni a děti předhánějí dospělé. Jaký div je větší? Nachází-li Pán na fíkovníku jen listí, pak to znamená, že ten strom už není schopen fíky nést. Už skončila jeho plodná léta a teď je vyřízený. Ať tedy raději uschne, je zavčas vykopán a na jeho místo ať vysadí nový strom, aby občerstvoval kolemjdoucí.

Sestry a bratři, fíkovník je znamením toho, co víra očekává. Fíky v zimě. Hory přemístěné do moře. Víra očekává uzdravení pro neuzdravitelné. Moudrost pro nedospělé. Očekává živého Boha mezi lidmi. Bláhová očekávání. Blahoslavená očekávání. **Amen, pravím vám, budete-li mít víru a nebudete pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem.**

(21)

Nejde o nějaký měřitelný výkon víry, o niterné vypětí, které způsobí nemožné zázraky. Nic takového. Víra nezpůsobuje nemožné věci, víra nemožné věci očekává. Kdo pochybuje, počítá se skutečností. Kalkuluje s takzvanou realitou, s tímto stávajícím světem. Kristus ale říká:

Věřte-li, dostanete všecko, oč budete v modlitbě prosit.

(22)

Také víra počítá. Počítá se vším. Počítá s Bohem. Když se modlíme, počítáme hlavně s budoucností, která je otevřená. S budoucností, která připouští všechno možné i nemožné. Počítáme s královstvím, které je přítomné tam, kde Syn Davidův kolem sebe shromažďuje svůj lid - děti a lidi všelijak ochromené. Amen.

Víra, která očekává (Matouš 21,14-22)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 25 Duben 2005 21:24 - Aktualizováno Úterý, 23 Říjen 2007 22:05

Žalm 98

Písně: 98, 648, 384, 256

1.čtení: Jonáš 4,5-11

Poslání: Zjevení 15,2-4